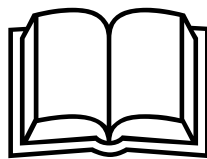

Deník prorokyně Anny

Napsala Markéta Chmelová

*Věnováno tetičce Julii Langové
– „prorokyni Anně revival“ ☺*

Inspirováno biblickými texty:

Lukáš 2,1-40
Lukáš 7,18-35
Lukáš 7,36-50
Lukáš 19,1-10

Role:

Role:	Počet výstupů:	Počet slok:	Obsazení:
Stará Anna	5	30	
Pětiletá Anna	1	2	
Dvanáctiletá Anna	1	2	
Mladá Anna	1	2	
Dospělá Anna	3	12	
Tatínek Anny	1	1	
Maminka Anny	1	2	
Kamarádka Anny	2	2	
Kamarádka Anny 2	1	0 – nemá	
Sousedka 1	2	2	
Sousedka 2	2	2	
Sousedka 3	1	1	
Rabi	3	5	
Bližní 1	1	1	
Bližní 2	1	1	
Tatínek Ráchel	1	1	
Maminka Ráchel	1	1	
Malá Ráchel	1	1	
Tatínek Zachea	1	0 – nemá	
Maminka Zachea	1	0 – nemá	
Malý Zacheus	1	1	
Zacheův sourozenec 1	1	0 – nemá	
Zacheův sourozenec 2	1	0 – nemá	
Zacheův sourozenec 3	1	0 – nemá	
Zacheův sourozenec 4	1	0 – nemá	
Andělé	1	2	
Josef	1	1	
Marie	1	1	
Dospělá Ráchel	3	10	
Dospělý Zacheus	3	10	
Ježíš	3	5	
Farizeové	1	3	
Farizeus 1	1	1	
Farizeus 2	1	1	

Anna se představuje

Stará Anna:

Listuji stránkami v deníku,
oživí kdejakou vzpomínku.
Jsem žena stará, sytá života,
kdy skončí mi pozemská robota?

Anna sedí na levé straně pódia a listuje deníkem.

Anna setrvává na levé straně pódia během všech scén, které komentuje.

V deníku zbývá mi pár čistých stránek,
kolikpak ještě popíšu řádek?
Jíst už mi nechutná a zdraví neslouží,
má duše toužebně do nebe vyhlíží.

Však než mě Bůh k sobě zavolá,
čeká mě událost ohromná!
Osobně Spasitele uvidím,
tak slíbil mi před lety Hospodin.

Čekáme na něj už staletí,
radost mou střídá dojetí,
že právě já, žena prostá,
tváří v tvář spatřím Krista.

Těším se na to shledání!
Vzrušené očekávání
každý den staví mě na nohy,
ačkoliv trápí mě neduhy.

Ach, jak se tak na vás dívám
vy nevíte, co povídám!
Já se zapoměla představit!
To musím ihned napravit!

Já jsem Anna, prorokyně,
zní to trochu nadneseně.
To asi proto, jak všem říkám,
že se příchodu Krista dočkám.

Asi o mně moc nevíte,
tak jestli k tomu svolíte,
povím vám pár slov o sobě,
necht' je to k Boží oslavě.

Annino dětství

Pětiletá Anna:

Pšt, až se tu táta objeví,
běda tomu, kdo mě prozradí!
Tatínku, že mě nevidíš?!
Mám pod stolem nejlepší skrýš!

Odehrává se na pravé straně pódia. Přiběhne pětiletá Anna a schová se pod stůl. Zakryje si dlaněmi oči. Vzápětí přichází tatínek.

Tatínek Anny:

Tady ji máme, dcerušku naši,
bude jí pět a život jí těší.
Řekni mi, Anno, holčičko moje,
copak je největší radost tvoje?

Tatínek objeví Annu pod stolem.

Pětiletá Anna:

Mámě se schovat pod sukni
a čeřit vodu ve studni,
kobylinky chytat do sklenice,
do písku malovat čmáranice.

*Tatínek bere Annu za ruku, Anna
poskakuje. Společně odchází.*

Anna dospívá

Dvanáctiletá Anna:

Včera mi bylo dvanáct let,
a netěší mě vůbec svět,
účes i šaty mám nemožné,
mamka však nedá mi na nové.

*Anna si sedne na stůl, klátí nohama,
hlavu podepřenou dlaněmi.*

A Jakub, přes ulici soused,
ani mi nevěnuje pohled.
Stejně nevím, komu ho dají,
sňatek rodiče domlouvají.

Maminka Anny:

Zdá se mi, Anno, že trápíš se,
tíží tě za koho provdáš se?
Neboj se, rádi tě máme,
ptáš se mě, koho ti dáme?

*Přichází maminka, pohladí Annu
po vlasech.*

Žádného morouse nebo rváče,
s takovým žena jen pláče.
Hodného muže budeš mít,
co dokáže tě uživit.

*Anna sleze ze stolku, odchází
s maminkou.*

Anna se vdává

Kamarádka Anny:

To by mě nenapadlo, kamarádky,
že Anna první z nás bude mít vdavky.
Zítří jí nasadí čepec,
po svobodě dívčí – šmytec!

*Anna a její dvě kamarádky utírají
nádobí.
Kamarádka symbolicky ovine utěrku
Anně kolem hlavy.*

Mladá Anna:

Jen si ze mě dělej legraci!
Víš, co dá vašim za práci,
sehnat ti ženicha, co by chtěl,
tvou pusou poslouchat den co den.

Anna se utěrkou ožene po kamarádce.

Než toho dobráka seženou,
dny mládí našeho uplynou.
Já budu mít děti pět,
ty zůstaneš na ocet.

*Anna udělá „túdle“ a utíká ze scény.
Kamarádka se pustí za ní.
Kamarádka 2 odchází.*

Anna vdovou

Stará Anna:

Vdala jsem se šťastně, řekněme.
Ach, když si člověk jen vzpomene,
v jak pomíjivé věci doufal,
nad svým omylem dnes by zoufal.

Život plynul spokojeně,
člověk bral dny samozřejmě,
z Boží ruky bral je bezděky,
jakoby trvat měly navěky.

Muž, domov - to bylo mé všecko!
Snad jen, že neměli jsme děcko,
byl jediný šrám na duši
v jinak přešťastném ovzduší.

Však sen o štěstí rodinném,
v jediný rozplynul se den.
Jak dům z karet se sesypalo
vše, na čem moje žití stálo.

*Na scénu přichází dospělá Anna,
sedá si a truchlí.
Přicházejí sousedky a kamarádka.*

Sousedka 1:

Slyšeli jste?! Dneska zrána
Annu stihla těžká rána!
Muž jí zemřel nenadále!
Pošlete to taktně dále ...

*Sousedka 1 hovoří k sousedce 2.
Pak odchází.*

Sousedka 2:

Muž jí zemřel nenadále!
Pošlete to taktně dále ...

*Sousedka 2 hovoří k sousedce 3.
Pak odchází.*

Sousedka 3:

Muž jí zemřel nenadále!
Pošlete to taktně dále ...

*Sousedka 3 hovoří ke kamarádce.
Pak odchází.*

Kamarádka Anny:

Ach, Anno, je mi to líto,
neříkej nic, vím, bolí to.
Veliký musí být tvůj žal.
Věř, tohle nikdo nečekal!

*Kamarádka si přisedá k Anně a utěšuje
ji.*

Dospělá Anna:

Byli jsme spolu pouhých sedm let,
a nezbyl po něm ani potomek!
S kým doma slůvko promluví?!
A jak se sama užívím?!

Stará Anna:

Srdce mé velmi tížil žal,
na duši smutek dosedal.
V noci jsem mnoho nenaspala,
chudoby jsem se obávala.

Býti vdovou v době naší,
není zrovna to nejsnazší.
A navíc, když jste bez dětí,
syn nemůže vás živiti.

Když bližní jsou milosrdní,
a laskaví jsou příbuzní,
potom se vdova netrápí,
z darů úctenky poplatí.

Dospělá Anna:

Však nejistá je blízkých pomoc,
v tom spočívá vdovina bezmoc.
Co mi zbývá?! Půjdu do chrámu,
své starosti svěřím rabimu.

*Kamarádka odchází ze scény.
Dospělá Anna sedí a truchlí dál.*

*Anna se zvedá a odchází.
Na scénu přichází rabi.
Anna přichází k rabimu.*

Rabi:

Jak tě tak, Anno, poslouchám,
nesmírný soucit s tebou mám.
Snad tě v tuto chvíli vzpruží
jen nadějně slovo Boží.

Hospodin vdov se ujímá,
vdova zastání v Bohu má.
Náš Pán o vdovu pečuje,
jak když manželem jejím je.

Běž v pokoji domů, Anno,
modli se ráno co ráno.
Svoje starosti Bohu přenech',
řekni Mu: „O hladu mě nenech'!“

*Rabi odchází ze scény.
Anna odchází domů (ze scény).*

Stará Anna:

Poslechnu tu prostou radu,
zkusím, zda má rabi pravdu
- doma jsem si řekla,
a k modlitbě klekla.

Anna přichází na scénu.

Anna si kleká k modlitbě.

Sotva jsem „amen“ dořekla,
nepozorná bych zakopla
o almužnu ve dveřích,
nevzít si ji byl by hřích.

*Anna se zvedá od modlitby,
jde ke dveřím a zakopne ve dveřích
o almužnu.*

Dospělá Anna:

Bůh s odpovědí nelenil,
dobrotou svou mě zahanbil!
Svěřím Mu tedy každý den,
vidím - bdí nad mým osudem!

Anna se obrací k publiku.

Anna odchází ze scény.

Anna vstupuje do služby

Dospělá Anna:

Přicházím, rabi, po měsíci,
abych s radostí mohla říci -
- dobrý a laskavý je Bůh!
Za Jeho péči cítím dluh.

*Na scénu přichází rabi.
Anna přichází k rabimu.*

Sousedé mi jídlo dali,
též denně mi dovolili
na poli jejich paběrkovat.
Přišla jsem Bohu poděkovat.

Rabi:

Sdílím, Anno, tvoji radost,
vidím - Bůh učinil zadost
tvým vráskám od starosti.
Važ si Jeho milosti!

Dospělá Anna:

Právě proto stojím tady!
Dala jsem si dohromady,
co Bůh dělá pro mě.
Teď je řada na mně!

Už nesnesu nečinně stát,
jen dary bližních přijímat.
Chci se dát Bohu služby,
ne jen přijímat almužny.

Přijmi mě, prosím, do chrámu,
potřebné práce zastanu.
Pro kněze látky budu tkát,
za potřebné se přimlouvám.

Rabi:

Proč chceš takový závazek?
Mysli raději na sňatek!
Tak mladá jako ty vdova,
může se ještě vdát znova.

Dospělá Anna:

Já toužím jen po jediném,
být blízko Bohu den co den.
Já odsud dnes neodejdu,
než mi řekneš: „Já tě přijmu.“

*Rabi podá Anně ruku.
Anna i rabín odchází ze scény.*

Stará Anna:

Tak jsem do služby vstoupila
a od sousedů sklídila
jen malé pochopení
pro moje odhodlání.

*Na scénu přicházejí sousedky 1 a 2.
Povídají si.
Anna přichází na scénu,
pospíchá do chrámu.*

Sousedka 1:

Anna zas pospíchá do chrámu,
samota roste jí přes hlavu!
Spíš měla by se znovu vdát,
muže mít, děti vychovat.

<u>Sousedka 2:</u>	Lépe nežli modlení zastala by žehlení. Vždyť žije jako jeptiška, přítom je žena mladičká!	<i>Sousedky odcházejí ze scény.</i>
<u>Stará Anna:</u>	Nedbala jsem hloupých řečí - můj Bůh ví, co dělám, přeci! Sloužím Mu prací, modlitbou, to On mě drží nad vodou!	<i>Anna dojde do chrámu a kleká k modlitbě.</i>
	Ustaly časem klevety, a Bůh posílal mi do cesty, lidi s osudem podobným, jako ten můj nedávno byl.	<i>Anna vstává od modlitby. Obejde pódium a opět je na cestě do chrámu. Na scénu přichází bližní 1.</i>
<u>Bližní 1:</u>	Hej, Anno, běžíš do chrámu? Modli se za mou rodinu! Žena má nemoci chřadne, moc prosím, vzpomeň si na mne.	
<u>Dospělá Anna:</u>	Předložím Bohu tvoji prosbu, snad odvrátí nemoci hrozbu. A když přec ji nevyлéčí, v Boží vůli je v bezpečí.	<i>Bližní 1 odchází ze scény.</i>
<u>Bližní 2:</u>	Hej, Anno, běžíš se modlit? Můžeš, prosím, Bohu zmínit, jak velké já dluhy mám? Otroctví se obávám.	<i>Bližní 2 přichází na scénu.</i>
<u>Dospělá Anna:</u>	Poprosím za práci pro tebe, bys z otroctví vyplatil sebe. Však z chudoby krást se chraň! Jen bys Boha rozhněval!	<i>Bližní 2 odchází ze scény.</i>
<u>Stará Anna:</u>	Dříve osudová rána smutkem kalila má rána. Však v Bohu brzy našla jsem, co tolik postrádala jsem.	<i>Anna pokračuje do chrámu. V chrámu kleká k modlitbě.</i>
	Naději, lásku i radost, a pro zlé časy síly dost. Bůh je dobrý, více než dost, taková je má zkušenost.	<i>Anna vstává od modlitby.</i>
<u>Dospělá Anna:</u>	A říkám, pro každé přístě držet se Ho jako klíště dokonce života budu, staví mě na pevnou půdu.	<i>Anna se obrací k publiku. Anna odchází ze scény.</i>

Anna a její přátelé

Stará Anna:

Tak teď už se lépe známe,
později se ještě dáme,
doufám, do povídání.
Těším se na shledání.

A nyní do chrámu pospíchám,
dvě milé návštěvy dneska mám.
Navštíví mě rodiny dvě,
co na ně myslím v modlitbě.

Stará Anna odchází ze scény.

Tatínek Ráchel:

Nepoznávám tě, Anno,
řekni, je to tak dávno,
co jsme se viděli naposled,
a kolik že je ti vlastně let?

*Stará Anna přichází na scénu.
Přichází Ráchel s maminkou
a tatínkem. Vítají se s Annou.*

Stará Anna:

Osmdesátčtyři bude mi,
nebudu už dlouho na zemi.
Však na to se ještě těším,
že Krista osobně uzřím.

Maminka Ráchel:

Ach, snad máš pravdu, Anno,
kéž by nám bylo dáno
zažít příchod Mesiáše,
jak se u proroků píše.

Malá Ráchel:

Teto Anno, vysvětli mi,
proč ten rozruch mezi lidmi
narození Krista budí?
Mě zbožné řeči spíš nudí.

Stará Anna:

Moje malá Ráchel, stačí jen,
vědět, až přijde v životě den,
kdy zděsíš se vlastní hříšnosti,
jedině Kristus ti odpustí.

*Ráchel s maminkou a tatínkem
poodejdou a usadí se na pódium.*

A koho to vidím přicházet?
Nádhera, už máte dětí pět!
Ze Zachea stal se mládenec,
jako z vody vyrostl, chlapec!

*Přichází Zacheus s rodiči a čtyřmi
sourozenci. Anna se s nimi vítá.*

Malý Zacheus:

Teto Anno, rád tě vidím,
za rodinu však se stydím,
ze všech stran čouhá z nás chudoba,
mám z toho mindráky až běda.

Stará Anna:

To je mi líto, Zachee,
snad má modlitba přispěje
k zlepšení vaší situace.
Ty však si hlídej svoje srdce!

Všichni odcházejí ze scény.

Narození Krista

Sbor andělů:

Přinášíme vám s radostí
událost všech událostí!
Dnes narodil se v Betlémě,
Spasitel, pozor – ve chlévě!

Přichází sbor andělů.

Lidstvo dojde odpuštění,
za spáchaná provinění.
Je důvod se radovat,
Bohu za to díky vzdát!

Odchází sbor andělů.

Anna se setkává s Kristem

Josef:

Neseme dnes do chrámu
chlapce zasvětit Pánu
v osmý den po narození,
tak udává nařízení.

*Anna přichází do chrámu. Na scénu
přichází rabi. Vzápětí přicházejí Josef
s Marií a miminkem. Předávají
miminko do náruče rabiho.*

Marie:

Jméno Ježíš chceme mu dát,
jak nám dal anděl ve snu znát.
Je počatý z Ducha Svatého,
lidstvo najde spásu u Něho.

Stará Anna:

To je Spasitel, to dítě!
Má duše, Bože, chválí Tě!
Čekala jsem mnoho dní,
až Bůh svůj slib naplní.

*Anna převezme miminko z náruče
rabiho a chová ho.*

Teď Ježíše držím v náruči!
Na radost srdce mi nestačí!
Nemohu už být šťastnější,
zemřu s pokojem na duši.

*Anna vrací miminko Marii.
Všichni odcházejí ze scény.*

Ráchel o sobě

Dospělá Ráchel:

Jak se tak na vás dívám,
jistě, teď si vzpomínám,
známe se přes tetu Annu,
vidávali jsme se v chrámu.

*Na levou stranu pódia přichází Ráchel.
Utírá stůl a poháry na stole
v hostinci Na rozcestí.*

Jsem Ráchel, vzpomínáte?
Jen starší, než mě znáte.
Ano, uplynulo mnoho let,
co jsme se viděli naposled.

Do chrámu jsem chodit přestala
pár let na to, co jsem dospěla.
Zbožnost je přetvářka, soudím,
řeknu vám, jak to já vidím.

Zde v hostinci „Na rozcestí“,
co nevalné je pověsti,
už nějakou dobu pracuji,
stále to samé odhaluji.

Hříšní jsou všichni, co si lhát,
nemáme si co vyčítat.
Nechvalně o našem hostinci
mluví ti největší pokrytci.

Já říkám, není co ztratit,
hled'me si života užít,
Bavme se dokud žijem',
heslo mé: carpe diem!

*Ráchel zůstává na scéně,
stále uklízí v hostinci.*

Zacheus o sobě

Dospělý Zacheus:

Těší mě, jsem Zacheus,
však viděli jsme se už.
Známe se přes tetu Annu,
ta už je drahně let v Pánu.

*Na pravou stranu pódia přichází
Zacheus.
Potřásává měšcem plným peněz.*

Její modlitby fungovaly,
mezi celníky mě přijali.
Chudobě učinil jsem zadost,
řeknu vám, mám ze sebe radost.

Nejsou sice oblíbení
obecně výběrčí daní,
však mně společenskou újmu
vyváží dostatek příjmů.

*Zacheus zůstává na scéně,
přepočítává peníze.*

Ježíšova služba

Ježíš:

Ptáte se mě: „Jsi Boží syn?“
Takto vám na to odpovím:
Hluší slyší a slepí vidí,
konec nemocem - chromí chodí.

*Doprostřed pódia přichází Ježíš.
Mluví k publiku.*

I mrtví z hrobů vstávají,
malomocní se vracejí
s kůží čistou na trh žití.
Jste si mou osobou jistí?

Nejste-li ještě, pak doplním,
přišel jsem vykoupit lidi z vin.
Chudým se spasení zvěstuje
- kéž vás to nepohoršuje ...

Ježíš sestupuje z podia. Chodí mezi lidmi, podává si s nimi ruku.

Farizeové:

Hle, není to Ježíš?!
Boží Syn, prý, věříš?!
Nevěřte mu, draží,
zbožnost je mu cizí!

*Na scénu přicházejí farizeové.
Sledují Ježíše, ukazují na něj.
Hovoří sborově, gestikulují jako jeden muž.*

Farizeus 1:

Hled'te na jeho společnost!
Hříšníků je s ním víc než dost!
Nechybí též daní výběřčí,
v korupci nikdo je nepředčí!

Farizeové:

Hle, tak to je Ježíš!
Boží Syn, prý, věříš?!
Nevěřte mu, draží,
zbožnost je mu cizí!

Farizeus 2:

Milovník hodů a pitek,
zbožný by od něj raději utek'.
Tak to je ten Ježíš, to je on,
ještě tak vynalézt rock'n'roll!

*Ježíš přichází z publika zpět na pódium.
Usadí se. (Večeří.)*

Farizeové:

Hle, tak to je Ježíš!
Boží Syn, prý, věříš?!
Nevěřte mu, draží,
zbožnost je mu cizí!

Farizeové odcházejí ze scény.

Ráchelino pokání

Dospělá Ráchel:

Na prahu čtyřicítky
mám vůči sobě výtky
dříve jsem jinak žila
nic měnit netoužila.

Byla mi jedno moje cnost,
neřešila jsem budoucnost,
a teď za to platím daň,
sama sebou pohrdám.

Žena všech a přitom ničí,
to pomyšlení mě ničí.
Mohla jsem muže, děti mít,
odsouzená jsem sama žít.

Když zděsíš se vlastní hříšnosti,
jedině Kristus ti odpustí.
Snad měla Anna pravdu,
hned zítra za Ním zajdu.

*Ráchel sedí u stolu s poháry.
Vyndává zrcadlo a šminky.
Chce se nalíčit, ale když se vidí
v zrcadle, nechává toho a přemítá
nad sebou.
Ráchel nakreslí na zrcadlo smajlíka.*

Ráchel škrtně smajlíka v zrcadle.

*Ráchel smete zrcadlo i šminky ze stolu
na zem.*

Ráchel odchází k Ježíši.

Ráchel se setkává s Ježíšem

Ježíš:

Pro pláč jsi nevydala hlásku,
však vidím tvoji ke mně lásku.
Hříchy tvoje odpouštím,
v pokoji tě propouštím.

*Ráchel přichází k Ježíši, přiklekne mu
k nohám. Ježíš k ní vztáhne ruku.*

Ráchel odchází ze scény.

Zacheovo pokání

Dospělý Zacheus:

Dá se říci, na mou věru,
udělal jsem kariéru.
Opatřil luxusní byt,
nyní bych měl šťasten být.

*Zacheus dopočítá peníze.
Shrne je do truhly.
Hovoří k publiku.*

Však u mě opak pravdou je,
svědomí nedá pokoje.
Všechny ty velké peníze,
plynou z vysoké provize.

Mám-li jít s pravdou ven
více než je zákonem
povoleno vybírám,
těžkou hlavu z toho mám.

A když zvážím své postavení
důvod k mé radosti to není.
Výběrčího daní práce
rovná se kolaborace.

Podle našich prý nejsem Žid,
Římanem necítím se být.
Jsem tak trochu ničí,
to mé ego ničí.

Ježíš prý sedává s hříšníky,
nekouká spatra na celníky.
Co si s ním takhle schůzku dát?
Stav srdce svého rozebrat?

Zacheus odchází k Ježíši.

Zacheus se setkává s Ježíšem

Dospělý Zacheus:

Rozhodl jsem se, co udělám,
půlku majetku chudým dám.
Co vzal jsem neoprávněně
vynahradím čtyřnásobně.

*Zacheus přichází k Ježíši,
odevzdává mu truhlu.*

Ježíš:

Dnes přišlo do domu tvého
spasení, raduj se z něho.
Bůh ti odpustil,
srdce proměnil.

Zacheus a Ježíš odcházejí ze scény.

KONEC